

*Сергієнко Н. А.,
кандидат юридичних наук,
старший викладач кафедри публічного та приватного права
Київського університету імені Бориса Грінченка*

МІЖГАЛУЗЕВІ ЗВ'ЯЗКИ ВИКОНАВЧОГО ПРАВА УКРАЇНИ Й АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА УКРАЇНИ

Анотація. У науковій статті здійснюється аналіз міжгалузевих зв'язків виконавчого права України й адміністративного права України. Такий аналіз проведено на основі класифікації форм міжгалузевих зв'язків у праві, запропонованої М.Ю. Челишевим. І хоча в наукових дослідженнях М.Ю. Челишева йдеться про міжгалузеві зв'язки цивільного права, його вчення про міжгалузеві зв'язки у праві, класифікацію форм таких зв'язків видаються ґрунтовними та такими, що можуть бути екстрапольовані як основа для вивчення міжгалузевих зв'язків різних галузей права. Міжгалузеві зв'язки виконавчого права й адміністративного права України в науковій статті аналізуються крізь призму міжгалузевої взаємодії виконавчого й адміністративного права України, міжгалузевого взаємного впливу виконавчого й адміністративного права, міжгалузевого правового та колізійного регулювання в контексті виконавчого права й адміністративного права. У процесі наукового дослідження почергово аналізуються наведені форми міжгалузевих зв'язків виконавчого права України й адміністративного права України. У висновках резюмовано, що наочно міжгалузеві зв'язки виконавчого й адміністративного права України простежуються в контексті правового статусу державного виконавця, адже він є державним службовцем. Поняття «державна служба», «державний службовець» – це все поняття адміністративного права. Правовий статус державного виконавця як державного службовця зумовлює поширення на нього приписів адміністративного законодавства (наприклад, щодо доступу до посади, заробітної плати тощо). У статті зосереджена увага на тому, що положення частини 1 статті 13 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» відрізняються від положень статті 50 Закону України «Про державну службу». А саме положення статті 50 Закону України «Про державну службу» не передбачають у структурі заробітної плати державного службовця винагород. Водночас норми оплати праці та гарантії для працівників встановлюються різними актами законодавства. Таким актом законодавства є і Закон України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» (за приписами статті 13 цього Закону України у структуру заробітної плати державного виконавця включено винагороди). Наукова стаття становитиме інтерес для всіх, хто цікавиться тематикою виконавчого права, адміністративного права.

Ключові слова: міжгалузеві зв'язки, примусове виконання рішень, державний виконавець, виконавець провадження, державна служба, державний службовець.

Постановка проблеми. Уже тривалий час в Україні впроваджуються різноманітні реформи, серед яких і реформа організації та здійснення примусового виконання рішень. У 2020 р.

у Державній виконавчій службі (далі – ДВС) на виконанні перебувало майже 4,8 млн виконавчих документів, з яких фактично виконали майже 1,5 млн. У свою чергу, приватні виконавці взяли на себе виконання 303 666 документів, з яких виконали лише 24 тисячі [1]. На перший погляд маємо значні показники примусового виконання рішень, але, з іншого боку – це навіть не половина від кількості виконавчих документів, що надійшли на примусове виконання. Тож доцільно поставити питання, що ж є причиною такого стану речей. Відповідь на нього можна шукати різними шляхами і методами. Одним із яких може бути й аналіз ефективності правового регулювання сфери організації та здійснення примусового виконання рішень. Загальна ефективність правового регулювання забезпечується: ефективністю самого нормативно-правового акта; ефективністю процедурно-процесуального механізму застосування нормативно-правового акта; ефективністю діяльності щодо застосування і реалізації нормативно-правового акта [2, с. 12]. Проте сфера організації та здійснення примусового виконання рішень регулюється значною кількістю нормативно-правових актів, зокрема і тих, які навряд чи можна віднести суто до джерел правового регулювання цієї сфери. Тут кристалізується значний обсяг матеріалу для опрацювання, що навряд чи може бути здійснено в рамках однієї наукової статті. Тож доцільно визначити більш вузький напрям для наукового дослідження в межах наукової статті. Для даної наукової статті таким є напрям міжгалузевої взаємодії виконавчого права України й адміністративного права України. Такий вектор дослідження продиктований, зокрема, і тим, що значна кількість виконавчих документів перебувають на примусовому виконанні саме в державних виконавців, які за своїм правовим статусом є державними службовцями, а сфера державної служби є цариною адміністративного права. Крім того, чимало вчених-юристів досліджували адміністративно-правові аспекти діяльності органів ДВС, державних виконавців (наприклад, А.М. Авторгов, О.О. Чумак, Л.В. Крупнова), але, з огляду на динамічну змінність законодавства в різних сферах суспільних відносин, є сенс проаналізувати сучасний стан міжгалузевих зв'язків виконавчого й адміністративного права України.

Мета статті – зробити аналіз міжгалузевих зв'язків виконавчого й адміністративного права України.

Виклад основного матеріалу дослідження. М.Ю. Челишев досліджував систему міжгалузевих зв'язків цивільного права та зазначав, що міжгалузеві зв'язки у праві, зокрема й міжгалузеві зв'язки цивільного права, визначені як відносини взаємної залежності, зумовленості та спільності між різними правовими галузями, включаючи їх окремі частини. Зрештою, це системні зв'язки багаторівневого характеру між правовими нормами різ-

ної галузевої приналежності, а щодо цивільного права – між нормами цієї галузі й інших галузей права [3, с. 8]. З таким висновком важко не погодитись, адже саме право є цілісним явищем, що характеризується системністю та єдністю його елементів, що водночас не виключає їхню диференціацію за різними критеріями. Усі елементи системи права пов'язані один з одним за допомогою зв'язків, що забезпечують їхню взаємодію [4, с. 67]. Як видається, М.Ю. Челишев окреслив суть міжгалузевих зв'язків дуже точно, і його визначення може бути застосовним і для підґрунтя наукових досліджень міжгалузевих зв'язків інших галузей права, зокрема і виконавчого права України. Вказаний учений-юрист запропонував лаконічну, проте дуже точну та ґрунтовну класифікацію форм міжгалузевих зв'язків (у його праці йдеться саме про міжгалузеві зв'язки цивільного права, з огляду на тему та предмет його наукового дослідження): 1) міжгалузева взаємодія (взаємний динамічний зв'язок цивільного права й інших галузей); 2) міжгалузевий взаємний вплив (вплив одне на одного різних таких, що перетинаються, правових утворень); 3) міжгалузеве правове регулювання (процес упорядкування відносин за допомогою різногалузевих засобів, у рамках якого цивілістичні інструменти поєднуються з іншими галузевими інструментами приватного та публічного права); 4) колізійне регулювання (звід правил, які узгоджують дію норм цивільного права й інших правових утворень) [5, с. 60–62]. Екстраполюймо дану класифікацію на аналіз міжгалузевих зв'язків виконавчого права України й адміністративного права України.

Щодо міжгалузевої взаємодії виконавчого права України й адміністративного права України варто зауважити таке. О.В. Константій визначає, що система адміністративного права складається із двох частин, до загальної її частини відносить, крім інших, інститут (підгалузь) державної служби [6, с. 10]. Н.С. Панова зазначає, якщо звернутися до доктринальних визначень державної служби, то її характеризують як діяльність державних службовців щодо сприяння виконанню функцій держави або ж як професійну діяльність осіб, які обіймають посади в органах державної влади та їх апараті. Тобто всім визначенням державної служби властиве визнання її ключової ролі в розвитку адміністративно-правових відносин, демократизації державного управління [7, с. 13]. Як видно, у юридичній науці поняття державної служби, державного службовця широко представлені вивченням у сфері адміністративного права. А ці поняття вживаються і у виконавчому праві, за приписами ч. 1 ст. 8 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» державні виконавці, керівники та спеціалісти органів державної виконавчої служби є державними службовцями. Коли говоримо про державного службовця, необхідно відзначити, що він є суб'єктом адміністративного права, виступає реальним учасником публічно-правових відносин [8, с. 152]. Також варто звернути увагу на те, що приписи пп. 3 ч. 1 ст. 9 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» визначають прозорість діяльності із примусового виконання рішень однією з гарантій незалежності державних виконавців. Водночас прозорість визначена одним із принципів державної служби, полягає у відкритості інформації про діяльність державного службовця, крім випадків, визначених Конституцією та законами України [9]. Прозорість державної служби є невід'єм-

ною характеристикою здійснення державної влади на засадах реальної демократії, оскільки через прояви прозорості діяльності державної служби суспільство реально, об'єктивно та дієво впливає на органи державного управління, передусім через громадські об'єднання й організації [10, с. 71]. Також заслуговує на увагу те, що обов'язок виконавця, зокрема державного виконавця, щодо здійснення заходів примусового виконання рішень у спосіб та в порядку, які встановлені виконавчим документом і Законом України «Про виконавче провадження» (пп. 1 ч. 2 ст. 18 Закону України «Про виконавче провадження»), базується на конструкції одного з базових обов'язків державного службовця – дотримуватися Конституції України та законів України, діяти лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (пп. 1 ч. 1 ст. 8 Закону України «Про державну службу»). Обов'язок виконавця, зокрема державного виконавця, – не розголошувати в будь-який спосіб професійну таємницю, поважати інтереси стягувачів, боржників, третіх осіб, не принижувати їхню гідність (ч. 2 ст. 4 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів»), базується на конструкції обов'язків державного службовця, визначених адміністративним законодавством: зберігати державну таємницю та персональні дані осіб, що стали йому відомі у зв'язку з виконанням посадових обов'язків, а також іншу інформацію, яка відповідно до закону не підлягає розголошенню; поважати гідність людини, не допускати порушення прав і свобод людини та громадянина (п. 12, 3 ч. 1 ст. 8 Закону України «Про державну службу»). Тут доцільно звернутися до умовиводів А.М. Авторгова щодо того, що адміністративно-правовий статус державного виконавця можна поділити на загальний і спеціальний. Загальний адміністративно-правовий статус характеризує правове становище особи у сфері публічного управління. Натомість спеціальний адміністративно-правовий статус державного виконавця закріплюється у відповідних правових актах і визначає його роль в управлінні відповідної сфери. Загальний адміністративно-правовий статус є однаковим для посадових осіб певного виду служби. Водночас спеціальний адміністративно-правовий статус зумовлений специфікою покладених на особу службових завдань і функцій відповідно до посади [11, с. 11]. Наведене лаконічно пояснює зв'язок елементів правового статусу (у даному разі обов'язків) державного виконавця зокрема та державного службовця загалом. Отже, у виконавчому праві широко застосовні поняття та конструкції адміністративного права.

Під час організації та здійснення примусового виконання рішень має місце міжгалузевий взаємний вплив виконавчого права й адміністративного права. Він проявляється у взаємному впливі утворень виконавчого права й адміністративного права, зокрема його норм та інститутів. Прикладом може слугувати правове регулювання доступу до посади державних виконавців. Оскільки вони є державними службовцями, то на них будуть поширюватись загальні вимоги щодо наявності в особи права на державну службу: повноліття, наявність громадянства України, вільне володіння державною мовою, наявність присвоєного ступеня вищої освіти не нижче: 1) магістра – для посад категорій «А» і «Б»; 2) бакалавра, молодшого бакалавра – для посад категорії «В» (ч. 1 ст. 19 Закону України «Про державну службу»). На користь цього свідчить прямиий припис ч. 2 ст. 5 Закону України «Про державну службу»:

відносини, що виникають у зв'язку із вступом, проходженням та припиненням державної служби, регулюються цим Законом, якщо інше не передбачено законом. В Україні реалізується система джерел адміністративного права, яка містить такі види джерел, як: нормативно-правовий акт, нормативний договір, правовий прецедент, правовий звичай і доктрина [12, с. 90]. На думку Ю.В. Цуркаленка, нормативно-правові акти державних органів, у яких закріплені норми адміністративного права, належать до першої та найбільшої групи джерел сучасного адміністративного права. До цієї групи Ю.В. Цуркаленко відносить і Закон України «Про державну службу» [13]. Отже, сфера доступу до посади державного виконавця загалом є сферою регулювання нормативно-правового акта – одного із джерел адміністративного права, однак не виключно. Особливості правового регулювання цієї сфери визначаються й нормами актів виконавчого права. Наприклад, приписи ч. 1 ст. 10 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» визначають вимоги до державних виконавців, деякі з них є більш фокусними порівняно з вимогами щодо права на державну службу. Ідеться про вимоги наявності саме вищої юридичної освіти, здатність за своїми особистими і діловими якостями здійснювати повноваження державного виконавця. Окрім того, законодавством встановлені спеціальні вимоги до рівня професійної компетентності державних виконавців та керівників органів ДВС (див. наказ Міністерства юстиції України від 21 жовтня 2016 р. № 3005/5 [14]). Отже, у сфері доступу до посади державного виконавця має місце корелювання норм адміністративного та виконавчого права.

Міжгалузеве правове та колізійне регулювання в контексті виконавчого права й адміністративного права простежується у прямих чи опосередкованих відсилках у нормах законодавства про виконавче провадження до норм адміністративного законодавства і навпаки. Наприклад, у приписах ст. 11 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» нормативний припис викладено бланкетно – з відсиланням до норм Закону України «Про державну службу» – державні виконавці й інші працівники органів державної виконавчої служби, які є державними службовцями, призначаються на посади та звільняються з посад у порядку, встановленому Законом України «Про державну службу», з урахуванням особливостей, визначених законодавством. Також варто звернути увагу на сферу оплати праці державних виконавців. Так, приписи ч. 2 ст. 50 Закону України «Про державну службу» передбачають, що заробітна плата державного службовця складається з: 1) посадового окладу; 2) надбавки за вислугу років; 3) надбавки за ранг державного службовця; 4) премії (у разі встановлення). А приписи ст. 52 Закону України «Про державну службу» регулюють сферу надбавок, доплат, премій та компенсацій, а також виплат – зокрема виплати за додаткове навантаження у зв'язку з виконанням обов'язків тимчасово відсутнього державного службовця, виплати за додаткове навантаження у зв'язку з виконанням обов'язків за вакантною посадою державної служби (ч. ч. 3, 4 ст. 52 Закону України «Про державну службу»). Натомість у ст. 13 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», яка визначає структуру заробітної плати працівників ДВС (отже, і державних виконавців), про такі виплати не йдеться.

На наведене слушно звернула увагу К.А. Грищенко [15, с. 144]. У такій ситуації, як видається, застосовні положення ч. 3 ст. 8 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів»: працівник органу державної виконавчої служби користується правами і виконує обов'язки, передбачені законом. З огляду на правовий статус державного виконавця, на нього поширюються норми Закону України «Про державну службу». А згідно з пп. 4 ч. 1 ст. 7 Закону України «Про державну службу», державний службовець має право на оплату праці залежно від займаної посади, результатів службової діяльності, стажу державної служби, рангу й умов контракту про проходження державної служби (у разі укладення); згідно із ч. 2 ст. 5 Закону України «Про державну службу», відносини, що виникають у зв'язку із вступом, проходженням та припиненням державної служби, регулюються цим Законом, якщо інше не передбачено законом. Щодо здійснення виплат державному виконавцю у зв'язку з виконанням обов'язків тимчасово відсутнього державного службовця та / чи у зв'язку з виконанням обов'язків за вакантною посадою державної служби, закон інших приписів не передбачає. Тож, як видається, у даному разі щодо наведених виплат мають застосовуватись приписи ч. ч. 3, 4 ст. 52 Закону України «Про державну службу» напряму. Звичайно, на противагу наведеному можна навести лист Міністерства юстиції України від 26 грудня 2008 р. № 758-0-2-08-19 «Щодо практики застосування норм права у випадку колізії», у якому зазначено, що в разі наявності неузгодженості між нормами, виданими тим самим нормотворчим органом, застосовується акт, виданий пізніше, навіть якщо ухвалений раніше акт не втратив своєї чинності. Така неузгодженість може виникнути внаслідок того, що ухвалення нової норми не завжди супроводжується скасуванням «застарілих» норм з того самого питання. У разі розбіжності між загальним і спеціальним нормативно-правовим актом перевага віддається спеціальному, якщо він не скасований виданим пізніше загальним актом [16]. На противагу наведеному варто окреслити, що, по-перше, наведене у вищевказаному листі Міністерства юстиції не є нормами права, має лише інформаційний характер (це прямо зазначено у вищевказаному листі). По-друге, варто погодитись з К.А. Грищенко, яка відзначає, що за таких умов відбувається безпідставне звуження соціальних гарантій у частині оплати праці державних виконавців порівняно з іншими державними службовцями. У чинному Законі України «Про державну службу», у статтях, присвячених оплаті праці, зокрема її структурі, немає жодних вказівок про винятки в цих питаннях для окремих видів державних службовців [15, с. 144]. Отже, варто узагальнити, що в контексті виплат державним виконавцям варто застосовувати приписи Закону України «Про державну службу».

А згідно із приписами ч. 1 ст. 13 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», заробітна плата працівника органу державної виконавчої служби складається з: 1) посадового окладу; 2) премії; 3) доплати за ранг; 4) надбавки за вислугу років; 5) винагороди, а також інших надбавок згідно із законодавством. А сфера винагород державних виконавців регулюється також підзаконним нормативно-правовим актом (Порядок виплати винагород державним виконавцям та їх розміри і розмір основної винагороди приватного виконавця) [17]. Як видно, приписи ч. 1 ст. 13 Закону України «Про органи

та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» відрізняються від приписів ст. 50 Закону України «Про державну службу»: зокрема, останні не передбачають у структурі заробітної плати винагород. Але це не єдині елементи, які не включені у структуру заробітної плати державного службовця, відповідно до наведених норм Закону України «Про державну службу». Слушно зазначив М.М. Шуило, що жодні компенсації та гарантії до структури заробітної плати (тобто цими нормами Закону України «Про державну службу» – Н.С.) не включені [18]. Не зайвим було б згадати, що категорія заробітної плати є категорією трудового права. У такому разі на обґрунтування твердження про віднесення винагороди державного виконавця до структури його заробітної плати можливим було б апелювання до приписів ст. 2 Закону України «Про оплату праці», у яких наведена широка структура заробітної плати (за такої структури, винагорода державного виконавця за фактичне виконання рішення за виконавчим документом могла б бути віднесена до додаткової заробітної плати чи інших заохочувальних та компенсаційних виплат). С.Я. Фурса, Є.І. Фурса, С.В. Щербак також зазначають, що до оплати праці належить і винагорода, яку одержує державний виконавець, який забезпечив реальне, своєчасне і законне дотримання виконавчого документа [19, с. 106]. Іншу думку висловлює М.М. Шуило. Учений-юрист зазначає, що таке розлоге тлумачення заробітної плати (ідеться про ст. 2 Закону України «Про оплату праці» – Н. С.) і розширення його первісного значення фактично створює колізію, оскільки входить у суперечність із цитованими ст. 94 Кодексу законів про працю (далі – КЗпП) та ст. 1 Закону «Про оплату праці». Колізійність правового регулювання питання заробітної плати спричинена закріпленням у ст. 2 Закону «Про оплату праці» структури заробітної плати, яка відображає більше її економічну, а не правову природу. Тобто структура заробітної плати закріплена з позиції бази оподаткування (схоже формулювання міститься в Податковому кодексі), а не заробітної плати як правової категорії [18]. Як видається, на користь віднесення винагороди державного виконавця до структури його заробітної плати ґрунтовно свідчить позиція Конституційного Суду України, викладена в його рішенні № 8-рп/2013 у справі за конституційним зверненням громадянки Людмили Михайлівни Присяжнюк щодо офіційного тлумачення положень ч. 2 ст. 233 Кодексу законів про працю України, ст. ст. 1, 12 Закону України «Про оплату праці» від 15 жовтня 2013 р.: «<...> обсяг заробітної плати найманого працівника становлять винагорода за виконану роботу, про що йдеться у ст. 94 Кодексу (мається на увазі КЗпП України – Н. С.) і ст. 1 Закону (мається на увазі Закон України «Про оплату праці» – Н. С.), та гарантовані державою виплати, передбачені у ст. 12 Закону [20] (мається на увазі Закон України «Про оплату праці» – Н. С.). Аналіз приписів ст. 12 Закону України «Про оплату праці» дає підстави для висновку, що норми оплати праці та гарантії для працівників встановлюються не лише КЗпП України, а й іншими актами законодавства. За таких умов можливе їх установлення й актами виконавчого законодавства (зокрема, Законом України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів»).

Приписи ч. 4 ст. 18 Закону України «Про виконавче провадження» передбачають, що невиконання законних вимог виконавця призводить до відповідальності, передбаченої законом.

Дана бланкетна норма, як видається, може розглядатись як така, що відсилає до приписів ст. 188–13 КУпАП (невиконання законних вимог державного виконавця, приватного виконавця).

Висновки. Міжгалузеві зв'язки виконавчого права України й адміністративного права України дуже наочно демонструються в контексті правового статусу державного виконавця – він є державним службовцем. Саме поняття державної служби та державного службовця є категоріями адміністративного права. Такий статус державного виконавця зумовлює поширення на нього приписів адміністративного законодавства, зокрема і щодо доступу до посади, заробітної плати тощо. У контексті останнього (заробітної плати) неможливо залишити поза увагою те, що приписи ч. 1 ст. 13 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» відрізняються від приписів ст. 50 Закону України «Про державну службу»: останні не передбачають у структурі заробітної плати винагород. Але ж норми оплати праці та гарантії для працівників встановлюються різними актами законодавства, ним є і Закон України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» (який передбачає у структурі заробітної плати державного виконавця винагороду).

Література:

1. ДВС проти приватних виконавців – хто був ефективнішим у 2020. *Судебно-юридическая газета*. 11:48. 11 февраля 2021. URL: https://sud.ua/ru/news/publication/192957-dvs-proti-privatnikh-vikonavtsiv-khto-buv-efektivnishim-u-2020-rotsi?fbclid=IwAR1X8mhTyt89_9PоQI9J0C7suZGFQ8VGBd48RXVJ2Q49ckOUNumUcHEfLpE (дата звернення: 16.02.2021).
2. Тарахонич Т.І. Ефективність правового регулювання (питання теорії). *Часопис Київського університету права*. 2010. № 2. С. 11–13.
3. Чельшев М.Ю. Система межотраслевых связей гражданского права : цивилистическое исследование : автореф. дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.03. Москва, 2009. 40 с.
4. Дейнега М.А. Міжгалузеві зв'язки системи природоресурсного права. *Право. Людина. Довкілля*. 2019. № 10 (2). С. 66–71.
5. Чельшев М.Ю. Основы учения о межотраслевых связях гражданского права. Казань, 2008. 206 с.
6. Константин О.В. Джерела адміністративного права України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2000. 15 с.
7. Панова Н.С. Адміністративно-правові засади розвитку державного управління в сучасній Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Одеса, 2008. 24 с.
8. Дишлева І. Права і обов'язки державних службовців. *Підприємство, господарство і право*. № 6. 2019. С. 152–156.
9. Про державну службу : Закон України від 10 грудня 2015 р. № 889–VIII. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19#Text> (дата звернення: 23.11.2020).
10. Курочка Л.М. Принципи державної служби в Україні: сучасні підходи. *Вісник Національної академії державного управління*. 2012. № 3. С. 66–72.
11. Авторгов А.М. Адміністративно-правовий статус державного виконавця : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2008. 19 с.
12. Чорномаз О.Б. Джерела адміністративного права: сучасний стан та перспективи розвитку. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія «Право». 2015. Вип. 30. Т. 2. С. 89–91.
13. Цуркаленко Ю.В. Деякі аспекти розуміння сучасної системи джерел адміністративного права України. *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. Серія «Право». 2015. № 2 (12).

- URL: <https://lj.oa.edu.ua/articles/2015/n2/15tyvapu.pdf> (дата звернення: 13.01.2021).
14. Про затвердження Спеціальних вимог до рівня професійної компетентності державних виконавців та керівників органів державної виконавчої служби : наказ Міністерства юстиції України від 21 жовтня 2016 р. № 3005/5. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1441-16#Text> (дата звернення: 13.01.2021).
  15. Грищенко К.А. До проблеми вдосконалення оплати праці державних виконавців. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2019. Вип. 2. Т. 1. С. 142–147.
  16. Щодо практики застосування норм права у випадку колізії : лист Міністерства юстиції України від 26 грудня 2008 р. № 758–0–2–08–19. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0758323-08#Text> (дата звернення: 13.01.2021).
  17. Порядок виплати винагород державним виконавцям та їх розміри і розмір основної винагороди приватного виконавця : постанова Кабінету Міністрів України від 8 вересня 2016 р. № 643. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/643-2016-p#n12> (дата звернення: 13.01.2021).
  18. Шумило М.М. Допустимі межі поняття «заробітна плата» під час правозастосування: на шляху до єдності судової практики. URL: https://protocol.ua/ru/dopustimi_megi_ponyattya_zarobitna_plata_pid_chas_pravozastosuvannya_na_shlyahu_do_edinosti_sudovoi_praktiki/ (дата звернення: 14.01.2021).
  19. Фурса С.Я., Фурса Є. І., Щербак С. В. Закони України «Про державну виконавчу службу», «Про виконавче провадження», «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» : науково-практичний коментар / за заг. ред. С.Я. Фурси ; Центр правових досліджень. Київ : Фурса С.Я. ; КНТ, 2008. 1172 с.
  20. Рішення Конституційного Суду України № 8-рп/2013 у справі за конституційним зверненням громадянки Присяжнюк Людмили Михайлівни щодо офіційного тлумачення положень ч. 2 ст. 233 Кодексу законів про працю України, ст. ст. 1, 12 Закону України «Про оплату праці» від 15 жовтня 2013 р. *Верховна Рада України* : офіційний вебсайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v008p710-13#Text> (дата звернення: 14.01.2021).

Sergiienko N. Intersectional relations between executive law of Ukraine and administrative law of Ukraine

Summary. Analyze of intersectional relations between executive law of Ukraine and administrative law of Ukraine is

done in the scientific article. This analyze is done, grounding on classification of forms of intersectional relations, offered by M.Yu. Chelyshev. Even though, in the scientific researches of M.Yu. Chelyshev the focus is on the intersectional relations of civil law, his doctrine on intersectional relations in law, the classification of forms of intersectional relations are grounded and can be used as extrapolation on researches the intersectional relations of other branches of law. In the scientific article the intersectional relations between executive law of Ukraine and administrative law of Ukraine are analyzed through the prism of intersectional interaction between executive law of Ukraine and administrative law of Ukraine, intersectional influence between executive law and administrative law, intersectional legal and collision regulation in the context of executive law and administrative law. During the scientific research the forms of intersectional relations between executive law of Ukraine and administrative law of Ukraine, mentioned above, are analyzed. There are summarized in the consequences that intersectional relations between executive law of Ukraine and administrative law of Ukraine are to be found very obviously in the context of legal status of government executor. Government executor is a public official. The categories “public service”, “public official” are the categories of administrative law. The legal status of government executor as a public official causes the spreading on this person the prescriptions of administrative law (as an example, on exit to the post, on salary etc.). In the article, attention is payed to the fact, as follows: part. 1 art. 13 of The Law of Ukraine “On bogies and subjects that realize compulsory execution of court decisions and decisions of other bodies” is not similar to art. 50 of The Law of Ukraine “On public service”. The prescriptions of art. 50 of The Law of Ukraine “On public service” exclude the reward from the structure of salary of public official. At the same time, the norms of remuneration and guaranties for employees are stipulated by different acts of legislation. Among these acts of legislation is also The Law of Ukraine “On bogies and subjects that realize compulsory execution of court decisions and decisions of other bodies” (art. 13 of this Law of Ukraine includes the reward to the structure of salary of government executor). The scientific article is to be interested for all, who is interested in executive law, administrative law.

Key words: intersectional relations, compulsory execution of decisions, government executor, executive process, public service, public official.